

Arrest

nr. 347 360 van 28 mei 2026
in de zaak RvV X / VIII

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. BAELDE
Koning Albert I-laan 40 bus 00.01
8200 SINT-MICHIELS

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 15 december 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 november 2023 tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 februari 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 maart 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en van zijn advocaat A. HAEGEMAN, loco advocaat J. BAELDE.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker dient op 28 september 2021 een verzoek om internationale bescherming in. Inzake dit verzoek beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) op 13 november 2023 tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Afghaanse nationaliteit, bent u van Pashtoen origine en afkomstig van het dorp [P. P.] (district Pachiragam, provincie Nangarhar, Afghanistan). Toen Daesh enkele jaren geleden actief was werd uw woning samen met veel andere huizen vernield. Uw vader was dorpshef. Uw broer [H.] werkte voor de lokale politie en uw broer [G. K.] werkte voor het Afghaanse Nationale Leger. [G. K.] werd in 1398 (= 2019/2020) op weg naar huis door de taliban vermoord. Na zijn overlijden besloot [H.] voor het Afghaanse Nationale Leger te gaan werken. Uw vader ontving dreigbrieven van de taliban. Hij heeft u hier echter nooit van op de hoogte gesteld. Tien tot twaalf dagen voor de machtsovername van de taliban in augustus 2021 besloot uw vader om samen met u Afghanistan te verlaten.

Vanuit Afghanistan reisde u met uw vader naar Iran. Uw vader bleef in Iran terwijl u verder reisde naar België. Na ongeveer twee maanden onderweg te zijn geweest, kwam u op 28 september 2021 in België aan. Op dezelfde dag diende u hier een verzoek om internationale bescherming in.

Na de machtsovername van de taliban werd uw broer [H.] door de taliban neergeschoten. Na een verblijf in het ziekenhuis vertrok hij naar Iran, waar hij tot op heden samen met uw vader verblijft.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u dat de taliban u zullen vermoorden, temeer jullie met enkele familieleden, die lid zijn van de taliban, in onmin leven.

Ter staving van uw identiteit en uw verzoek legde u volgende documenten neer: een kopie van uw taskara (Afghaanse identiteitsdocument); een kopie van drie dreigbrieven van de taliban; een foto van uw overleden broer [G. K.]; een kopie van een overlijdensakte van [G. K.]; vier foto's van [G. K.] tijdens zijn werk; vier foto's van [H.] tijdens zijn werk; een kopie van de legerbadge van [H.] en een werkcertificaat; een stapel medische documenten betreffende [H.]; foto's van [H.] in Iran; een document van uw vader waaruit blijkt dat hij hoofd was van het dorp; drie foto's van uw huis dat vernield werd door daesh; en een aantal opmerkingen op de notities van het persoonlijk onderhoud van 10 maart 2023.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lopen van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Elementen die uw algemene geloofwaardigheid ondermijnen:

1. Leeftijdsfraude. In Oostenrijk verklaarde u minderjarig te zijn (geboortedatum 1/01/2004). Ook bij uw inschrijving in België (d.d. 28/9/2021) verklaarde u zestien jaar oud te zijn (geboortedatum 27/03/2005). Een medische test (d.d. 18/10/2021) wees echter uit dat u op dat moment een leeftijd had van 20,25 jaar met een standaarddeviatie van 1,6 jaar (zie document leeftijdstest). Aldus was u bij aankomst in België reeds geruime tijd meerderjarig. Niettemin geeft de kopie van uw taskara, die uitgereikt werd op 07/01/1400 (27/03/2021), aan dat u destijds zestien jaar oud was. Gelet hierop kan er aan deze taskara geen enkele waarde gehecht worden, temeer het hier om een kopie gaat en uit de beschikbare informatie blijkt dat Afghaanse identiteitsdocumenten eenvoudig tegen betaling te verkrijgen zijn.

2. Identiteitsfraude. U hebt zich in Oostenrijk onder de naam [K. R.] uitgegeven. Op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna CGVS) verklaarde u nooit andere namen gebruikt te hebben (NPO, p.7). Hiermee geconfronteerd, gaf u toe een andere naam te hebben gebruikt omdat u daar niet wilde blijven (NPO, p.22).

3. Procedure niet doorlopen in andere lidstaten. U hebt geen internationale bescherming gevraagd in de Europese landen waarlangs u reisde naar België (of alleszins daar de procedure niet ten volle doorlopen), zonder hiervoor een afdoende rechtvaardiging aan te reiken (NPO p. 21-22).

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban of door uw persoonlijke vijanden. U bent er evenwel niet in geslaagd dit aannemelijk te maken, om onderstaande redenen.

1. U heeft uw beweringen over het werk van uw broer [H.] bij de overheid niet aannemelijk gemaakt.

- De documenten ter staving van de werkzaamheden van [H.] bij de politie en het leger maken melding van "[H. K.]", wat in lijn ligt met het door u verklaarde [H.], maar ook van "[S. K.]". Het loutere feit dat zijn naam niet eenduidig weergegeven wordt is weinig aannemelijk en doet afbreuk aan de authenticiteit van deze documenten, temeer het louter kopieën betreft. Ook op de medische documenten van [H.] wordt overigens er verwezen naar de naam "[S. K.]".*

- Bovendien werden er opmerkelijke inconsistenties gevonden met betrekking tot zijn leeftijd. In Oostenrijk verklaarde u dat [H.] 19 jaar was. Bij de DVZ verklaarde u dat hij ongeveer 23 jaar was (DVZ, verklaring DVZ, vraag 17). Op de door u neergelegde röntgenstralen wordt 20 jaar ("20Y") vermeld, op zijn medisch hulpkaart staat er 25 jaar en op zijn ontslagbrief van het ziekenhuis wordt 24 jaar vermeld (zie groene map).
- U kon voorts maar weinig informatie aanreiken over de werkzaamheden van [H.]. U wist niet wanneer [H.] bij het leger was gestart noch waar hij precies in Kandahar werkzaam was (NPO, p.19 en p.20-21). U wist niet tot welk korps of bataljon uw broer behoorde (NPO, p.20). U verklaarde dat hij in verschillende provincies werkte, echter kon u dit niet in de tijd plaatsen (NPO, p.21).
- Uit de foto's die u neerlegde van [H.], kan niet worden afgeleid dat de afgebeelde persoon uw broer [H.] is en dat deze persoon werkzaam was bij het Afghaanse Nationale Leger.
- Betreffende het incident na de machtsovername, waarbij uw broer gewond raakte, wist u niet wanneer uw broer werd neergeschoten door de taliban, hoe lang hij in het ziekenhuis verbleef en wanneer hij ontslagen werd. U hebt ook nooit enige stappen ondernomen om dit te weten te komen (NPO, p.6-7).
- Gezien u geen bewijskrachtig identiteitsdocument voorlegt, blijkt voorts uit niets dat de medische documentendaadwerkelijk over uw broer handelen, temeer daar, zoals reeds aangestipt, er in deze documenten melding wordt gemaakt van verschillende namen.
- Eenmaal uw broer ontslagen werd van het ziekenhuis vluchtte hij naar Iran. U wist echter niet wanneer uw broer naar Iran vertrok noch waar hij zich in Iran bevindt momenteel (NPO, p.7). Uit de foto's die u van hem in Iran neerlegde kan niet afgeleid worden om wie het gaat, laat staan waar en wanneer deze foto's genomen werden.

2. Uw beweringen over het werk van [G. K.] en zijn overlijden overtuigen nauwelijks.

- U verklaarde dat hij in Kandahar werkte, maar waar exact in Kandahar bleek u niet te weten (NPO, p.18). U wist niet wat hij in het leger deed (NPO, p.18 en 27). U verklaarde dat hij voor de veiligheid van mensen moest zorgen, maar dat u voor de rest geen informatie had (NPO, p.28).
- Uit de foto's van uw broer [G. K.], kan nergens worden afgeleid dat de afgebeelde persoon uw broer is en dat hij werkzaam was voor het Afghaanse Nationale Leger.
- U verklaarde dat [G. K.] vermoord werd door de taliban, echter wist u niet door wie exact noch hebt u ooit enige stappen ondernomen om dit te weten te komen (NPO, p.5). De foto die u indiende van uw overleden broer kan niet overtuigen. De afgebeelde persoon kan immers eender wie zijn.
- Gezien u geen bewijskrachtig identiteitsdocument voorlegt, blijkt bovendien uit niets dat de door u werd opgemaakt naar aanleiding van het overlijden van uw broer.

3. In zoverre er enig geloof kan gehecht worden aan het profiel van [G. K.] dient opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie (het EUAArapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en de EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/countryguidance-afghanistan-january-2023>) blijkt dat familieleden van personen die tot de ANSF behoorden in bepaalde gevallen te maken kunnen krijgen met vervolging, bv. wanneer de taliban op zoek zijn naar de persoon met het profiel of wanneer er bepaalde redenen zijn die maken dat de taliban wraak willen nemen op deze persoon en zijn familie. U haalt geen dergelijke zaken aan, temeer u het overlijden van uw broer, waarover hierboven reeds werd opgemerkt dat uw verklaringen in dit verband nauwelijks overtuigen en dat er aan de overlijdensakte en de foto geen bewijskracht gehecht kan worden, niet zonder meer aannemelijk maakte en u deze gebeurtenis reeds geruime tijd voor de machtsovername situeerde. Het loutere feit dat u mogelijks een familielid bent van een vroeger lid van het ANSF, waarvan u a priori niet aannemelijk maakt dat hij zélf te maken heeft met daden van vervolging, is onvoldoende om een nood aan bescherming in uw hoofde aannemelijk te maken.

Ook wat betreft uw eigen problemen overtuigen uw verklaringen niet. U verklaarde dat uw vader dreigbrieven ontving (NPO, p.15 en p.22-23). Er kan echter geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen hierover omwille van onderstaande redenen.

- Bij de DVZ repte u geen woord repte over het ontvangen van dreigbrieven in Afghanistan (DVZ, vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Uw verklaring hiervoor, dat uw vader u niet had ingelicht over de dreigbrieven en dat uw schoonbroer u er pas na uw gesprek bij de DVZ over had geïnformeerd, is niet overtuigend (NPO, p.14-15) gezien u samen met uw vader uit Afghanistan bent vertrokken. Bovendien is het, gezien het feit dat de taliban u expliciet hebben bedreigd, onwaarschijnlijk dat uw vader u hierover niet heeft geïnformeerd.

- Na de vertaling van de drie dreigbrieven (zie groene map), blijkt dat uw verklaringen niet overeenkomen met de inhoud van de dreigbrieven. In de dreigbrieven wordt er geen melding gemaakt van '[H.]', maar van '[S. K.]'. In de eerste dreigbrief (d.d. 3/2/1441 (= 3/10/2019)) wordt vermeld dat [G. K.] en [S. K.] uit het Afghaanse Nationale leger moeten stappen, terwijl u verklaarde dat [H.] pas bij het leger startte toen [G. K.] reeds was overleden (NPO, p.19).

- De derde dreigbrief is gericht aan u en stelt dat de taliban u gedwongen willen rekruteren. Dit terwijl u bij de DVZ verklaarde niet persoonlijk door de taliban te zijn bedreigd geweest (DVZ, CGVS vragenlijst, vraag 3.5).

- Aan de dreigbrieven kan hoe dan ook geen waarde gehecht worden gezien het loutere kopieën betreft en uit de beschikbare informatie blijkt dat de bewijswaarde van Afghaanse documenten bijzonder relatief is, gezien deze eenvoudig tegen betaling te verkrijgen zijn.

- Voorts kan u geheel niets zeggen over de taliban die u en uw familie viseerden (NPO, p.28).

- Tot slot is het niet aannemelijk dat, ofschoon de derde dreigbrief werd opgemaakt op 23/03/1399 (= 12 juni 2020), uw vader pas enkele dagen voor de machtsovername in augustus 2021, i.e. meer dan een jaar later, besloot dat u het land moest verlaten.

Bijgevolg zijn de door u geopperde problemen met de taliban omwille van uw broers vermeende verleden in het leger niet aannemelijk.

Uit niets blijkt daarnaast dat er een nood aan internationale bescherming bestaat omdat uw vader dorpshef zou zijn geweest in Afghanistan.

- Bij de DVZ verklaarde u dat uw vader lid was van de lokale politie (DVZ, CGVS vragenlijst, vraag 3). Op het CGVS verklaarde u daarentegen dat uw vader dorpshef was (NPO, p.23). Gewezen op deze tegenstrijdigheid, kon u deze niet uitklaren (NPO, p.24).

- U legde slechts één document neer ter staving van uw vader zijn werkzaamheden als dorpshef. Gezien u uw eigen identiteit niet aantoonde noch identiteitsdocumenten van uw vader voorlegt, alsook bedrieglijke documenten neerlegt betreffende uw broer [H.], blijkt uit niets dat [E. K.], de persoon over wie het document handelt, effectief uw vader is.

- U bent met uw vader gevlucht naar Iran, waarna u zelf doorreisde naar België. Sindsdien heeft u geen contact meer met uw vader en weet u niet waar hij zich in Iran bevindt. Dit is opmerkelijk omdat u wel contact hebt met uw schoonbroer, die op zijn beurt contact heeft met uw vader. Hierop gewezen, verklaarde u niet te weten hoe ze contact opnemen, nooit naar het nummer van uw vader te hebben gevraagd en nooit aan uw schoonbroer te hebben gevraagd waar uw vader zich in Iran bevindt (NPO, p.14). Een dergelijke houding is niet aannemelijk. U toont het verblijf van uw vader in Iran overigens niet aan. Er kan dan ook worden aangenomen dat uw vader nog bij uw familie in Afghanistan verblijft, hetgeen u overigens ook verklaarde in Oostenrijk.

- Bovendien woont uw gezin tot op heden probleemloos in hetzelfde dorp in Afghanistan (NPO, p.12).

Tot slot heeft u ook de door u aangehaalde problemen met familieleden die banden zouden hebben met de taliban niet aannemelijk gemaakt.

- U kon geen informatie geven over de vijanden in uw familie, verklaarde dat u niet veel over hen wist en u hen nooit had ontmoet (NPO, p.25). Nadien verklaarde u enkel één naam te kennen. Uw vader had u in Afghanistan geïnformeerd over een zekere "[W.]" (NPO, p.25). Bij de DVZ verklaarde u daarentegen dat u geen vijanden bij naam kende (DVZ, CGVS vragenlijst, vraag 3.5). Hierop gewezen, verklaarde u bij de DVZ niets te hebben gezegd over [W.], omdat u destijds geen foto's van hem had (NPO, p.25). Dit houdt geen steek aangezien u op het CGVS ook geen foto's van hem neerlegde.

- U verklaarde dat uw vijanden tot de taliban behoorden, maar u kon de vijanden die lid waren van de taliban niet benoemen noch wist u tot welke talibangroep ze behoorden (NPO, p.26).
- Uw neef en twee ooms aan vaderskant werden door de vijanden vermoord, echter wist u niet door wie concreet (NPO, p.26).
- Uw vijanden bevinden zich overigens geruime tijd - reeds voor uw vertrek uit Afghanistan – in Pakistan (NPO,p.26).
- U bent zelf nooit bedreigd geweest (NPO, p.26).
- Uw familie, waaronder vermoedelijk uw vader zoals supra uiteengezet, woont tot op heden in hetzelfde dorp zonder enige problemen te ondervinden (NPO, p.12).

De overige door u neergelegde documenten alsook uw opmerkingen op de notities van het persoonlijk onderhoud van 10 maart 2023, zijn niet van die aard dat zij bovenstaande beslissing in een ander daglicht plaatsen. Uit de foto's die u neerlegde van een vernielde woning, kan niet worden afgeleid om wiens woning het gaat noch hoe deze woning vernield is geraakt. Met de opmerkingen van uw advocaat bij de notities van het persoonlijk onderhoud werd rekening gehouden in bovenstaande argumentatie.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het

slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022 en de eerste helft van 2023.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers. In de periode van 15 augustus 2021 tot 30 mei 2023 registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IED-aanvallen op (vnl. sjiiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ook in de periode februari-april 2023 waren IED-aanvallen (79 slachtoffers, waarvan 13 dodelijke) en 'explosive remnants of war' (117 slachtoffers) de belangrijkste oorzaak van burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bermbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de

machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootchalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in het district Pachiragam. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van

wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in ‘extreme need’) en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging

vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabul_City_Mazar_Shari en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg

van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de

leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

Hoewel u aangaf als kafir (ongelovige) beschouwd te zullen worden bij een terugkeer naar Afghanistan, bracht u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming (NPO, p. 24). Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6 en 62, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 (hierna: het Vluchtelingenverdrag) en van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

Verzoeker vangt zijn middel aan met een uitgebreide theoretische uiteenzetting over het onderzoek van internationale beschermingsverzoeken.

Vervolgens zet hij in eerste instantie de redenen uiteen die volgens hem maken dat hem onterecht de vluchtelingenstatus is geweigerd.

Verzoeker gaat in op de motieven in de bestreden beslissing omtrent zijn vluchtrelaas en zet uiteen waarom deze volgens hem niet kunnen overtuigen.

Vervolgens wijst verzoeker op zijn verwesterd profiel. Hij gaat over tot een theoretische uiteenzetting over het profiel van ‘verwesterde Afghanen’ of ‘terugkeerders uit Europa’ en verwijt de commissaris-generaal een incorrecte en zeer selectieve lezing van de gekende landeninformatie. Volgens hem is er een gebrek aan objectieve en betrouwbare informatie over de huidige situatie voor Afghanen met dit profiel bij hun terugkeer naar Afghanistan. Zo geeft volgens hem geen enkele organisatie duidelijkheid over de situatie voor terugkeerders doordat de bronnen en het onderzoek sterk worden gereguleerd door de taliban en doordat terugkeer vanuit Europa zo goed als onbestaande is. Hij verwijst naar diverse internationale rapporten die volgens hem de bevindingen van de commissaris-generaal in een ander daglicht plaatsen, nuanceren en zelfs tegenspreken. Hieruit blijkt volgens hem ook het zeer onduidelijk rechtskader onder de taliban en de harde hand waarmee zij de door hen uitgevaardigde regels afdwingen. Hij verwijst ook naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over gepercipieerde verwestering. Hij zet uiteen dat er in zijn hoofde individuele risico-bepalende omstandigheden aanwezig zijn, die cumulatief moeten worden bekeken en waaruit dient te worden geconcludeerd dat hij in geval van terugkeer naar zijn regio van herkomst in de negatieve aandacht van de taliban zal komen te staan en zal worden gepercipieerd als verwesterd.

In tweede instantie bekritiseert verzoeker de beslissing om hem de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren. Volgens hem zijn er recente tendensen die de commissaris-generaal niet of onvoldoende meeneemt in zijn beoordeling. Hij voert aan dat, wat betreft zowel de veiligheidssituatie als de socio-economische en humanitaire situatie, Afghanistan op de afgrond staat en dit door toedoen van het bewind van de taliban. Hij merkt ook op dat de commissaris-generaal nergens verwijst naar de richtlijnen van

het UNHCR van februari 2022 om, onder meer, nog geen beslissingen te nemen inzake de subsidiaire beschermingsstatus. Hij bespreekt de veiligheidssituatie en de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, onder verwijzing naar verschillende internationale rapporten en artikelen uit de media. Hij verwijst ook naar rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM), in het bijzonder de arresten Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk van 28 juni 2011 en S.H.H. tegen het Verenigd Koninkrijk van 29 januari 2013. In navolging van een analyse van Vluchtelingenwerk Vlaanderen stelt hij dat het niet is uitgesloten dat de huidige humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan wel degelijk is te wijten aan doelbewuste handelingen van minstens één actor, de taliban. Hij ziet dit ook bevestigd in een onderzoek van de Wereldbank waarin wordt aangegeven dat sinds het oprukken van de taliban in juli 2021 en hun machtsvername in augustus 2021 de inflatie in het land de hoogte is ingeschoten. Hij benadrukt de doelbewuste weigering van de taliban om zich te conformeren aan de internationale (mensenrechten)standaarden, waardoor het land geen steun meer krijgt van andere landen. Nog voert hij aan dat zijn verwijdering naar Afghanistan een schending zou uitmaken van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM). Hij wijst andermaal op zijn profiel als verwesterd familielid van leden van de voormalige overheid, dat hem bijzonder kwetsbaar zou maken. Hij voert verder aan dat het voormelde arrest Sufi en Elmi onjuist wordt geïnterpreteerd, waarvoor wordt verwezen naar academische literatuur. Hij benadrukt de hierin aangehaalde argumentatie als zou, voor personen zonder recente ervaring met leven onder de taliban, de mensenrechtensituatie in Afghanistan niet worden beoordeeld met betrekking tot het verbod op foltering en onmenselijke behandeling en de nood aan subsidiaire bescherming.

Verzoeker vraagt in hoofddoel hem de vluchtelingenstatus te verlenen, ondergeschikt hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en uiterst subsidiair de bestreden beslissing ingevolge artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet te vernietigen teneinde de commissaris-generaal toe te laten de nodige bijkomende onderzoeksmaatregelen en een nieuwe beslissing te nemen.

2.2. Verzoeker legt ter ondersteuning van zijn verzoekschrift volgende overtuigingsstukken neer:

- “5. IOM Assisted Voluntary Return and Reintegration (AVRR) Reintegration Assistance;
6. PowerPoint International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan, November 2022;
7. RvV, arrest nr. 181.307 van 26 januari 2017;
8. RvV, arrest nr. 286.545 van 22 maart 2023;
9. UN Security Council, Resolution 2626 (2022) Adopted by the Security Council at its 8997th meeting, on 17 March 2022;
10. RvV, arrest nr. 270.813 van 31 maart 2022;
11. Vluchtelingenwerk Vlaanderen, “Afghanistan: juridische analyse beslissingen CGVS”, 25 april 2022;
12. Femke VOGELAAR, “De blinde vlekken in asielbeslissingen voor Afghanen”, 15 februari 2023, via <https://tijd.mensenrechten.be/2023/02/15/de-blinde-vlekken-in-asielbeslissingen-voor-afghanen/>;
13. A) Eerste dreigbrief (dd. 3/2/1441 = 3/10/2019);
B) Beëdigde vertaling van eerste dreigbrief;
14. A) Certificaat van broer van verzoeker;
B) Vertaling certificaat;
15. Inventaris met alle stukken die door verzoeker werden toegevoegd aan zijn dossier bij het CGVS.”

3. Aanvullende nota's overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet

3.1. Op 9 maart 2026 maakt ook de commissaris-generaal een aanvullende nota over waarin hij bijkomend verwijst naar de volgende rapporten en er de weblinks van vermeldt:

- EUAA, “Afghanistan – Country Focus”, december 2023;
- COI Focus Afghanistan, “Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsvername door de Taliban”, 14 december 2023;
- EUAA, “COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments”, 2 februari 2024;
- EUAA, “Country Guidance: Afghanistan”, mei 2024;
- EUAA, “Afghanistan – Country Focus”, november 2024;
- EUAA, “Afghanistan – Country Focus”, januari 2026.

3.2. Op 15 maart 2026 maakt verzoeker een eerste aanvullende nota over. In eerste instantie wijst hij op enkele nieuwe ontwikkelingen die relevant zijn voor de beoordeling van de subsidiaire beschermings-status. Allereerst wijst hij zo op de (hernieuwde) bombardementen die Pakistan sinds 21 februari 2026 uitvoert op Afghanistan, waarbij onder meer zijn provincie Nangarhar wordt getroffen. Verder merkt hij op dat de oorlog tussen de VS en Iran sinds 28 februari 2026 de humanitaire situatie in Afghanistan nog doet verergeren. In dit verband verwijst hij naar een VN-rapport van maart 2026. Ook verwijst hij naar een nieuwsbericht van het

Vaticaan van maart 2026 in verband met de toenemende toestroom van terugkeerders, onder meer vanuit Iran, naar Afghanistan. In tweede instantie legt verzoeker bijkomende landeninformatie en stukken voor in verband met zijn ingeroepen verwesterd profiel en hiermee verband houdende vrees, met name:

- “1. *Reflectiefiche NT2 CERVO – Leerkracht [L. P.] dd. 21.01.2026;*
2. *Aanvullend attest van leerkracht [L. P.] m.b.t. verzoeker;*
3. *Brief van de heer [D. R.] (nachtdirecteur hotel [F. H.] Nieuwpoort);*
4. *Brief van de heer [S. H.] (F&B Manager hotel [F. H.] Nieuwpoort);*
5. *Brief van mevrouw [B. V.] (collega in hotel [F. H.] Nieuwpoort);*
6. *Brief van de heer [P. D.] (collega in hotel [F. H.] Nieuwpoort);*
7. *Basic-Fit membership agreement (+139 weeks in a row);*
8. A) *Brief van [J. D. L.];*
B) *Brief van [A. A.];*
C) *Brief van [R. O.];*
9. *Foto met de collega's van Hotel [F. H.] in Nieuwpoort;*
10. *Foto met de vrienden in Basic-Fit fitness.”*

3.3. Op de terechtzitting legt verzoeker een tweede aanvullende nota neer. Hij verwijst naar een artikel in de media van diezelfde dag inzake een luchtaanval van Pakistan op Kaboel waarbij een afkickcentrum werd geraakt en waarin gewag wordt gemaakt van tientallen, en mogelijk veel meer, doden. Dit artikel gaat in op de open oorlog die Pakistan in februari 2026 heeft aangekondigd en die werd gevolgd door tientallen luchtaanvallen op de twee grootste Afghaanse steden en in de grensgebieden.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Voorafgaande opmerkingen

4.1.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient derhalve niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

4.1.2. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte *‘beoordeling van feiten en omstandigheden’* in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in de landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste

instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ptn. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4.1.3. Specifiek wat de beoordeling van Afghaanse beschermingsverzoeken betreft, is de Raad er zich verder van bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan worden opgemerkt dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de situatie in het land rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie hierover voorhanden is. Ook de rapporten van EUAA erkennen dat ze sinds de machtsovername door de taliban met verschillende uitdagingen worden geconfronteerd in het verzamelen en controleren van informatie over Afghanistan. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. Beide partijen hebben bij hun aanvullende nota's ook geactualiseerde landeninformatie bijgebracht. Er kan worden besloten dat er in deze stand van zaken wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, te beoordelen. Aldus is de huidige situatie ook niet vergelijkbaar met de situatie eind 2021 en begin 2022, die het uitgangspunt vormde voor de door verzoeker aangehaalde UNHCR *“Guidance note”* van februari 2022.

4.2. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

4.2.1. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Artikel 1.A.2. van het Vluchtelingenverdrag bepaalt het volgende:

“Voor de toepassing van dit Verdrag geldt als “vluchteling” elke persoon:

[...]

Die, [...] uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren. Indien een persoon meer dan één nationaliteit bezit, betekent de term “het land waarvan hij de nationaliteit bezit” elk van de landen

waarvan hij de nationaliteit bezit. Een persoon wordt niet geacht van de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, verstoken te zijn, indien hij, zonder geldige redenen ingegeven door gegronde vrees, de bescherming van één van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit, niet inroept.”

4.2.2. Tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) van 10 maart 2023 verklaarde verzoeker dat daesh enkele jaren geleden zijn woning, samen met vele andere huizen, vernielde. Verder verklaarde hij dat zijn vader dorpshef was. Zijn broer H. werkte voor de lokale politie en zijn broer G. K. werkte voor het Afghaanse nationale leger (hierna: het ANL). G. K. werd in 1398 (= 2019/2020) op weg naar huis door de taliban vermoord. Na diens overlijden besloot H. om voor het ANL te gaan werken. Verzoekers vader ontving dreigbrieven van de taliban, maar stelde verzoeker hiervan nooit op de hoogte. Tien tot twaalf dagen voor de machtsovername door de taliban in augustus 2021 besloot zijn vader om samen met hem Afghanistan te verlaten. Na de machtsovername werd H. door de taliban neergeschoten. Na een verblijf in het ziekenhuis vertrok ook hij naar Iran, waar hij tot op heden samen met zijn vader verblijft.

Ter ondersteuning van zijn identiteit en voormeld asielrelaas legde verzoeker kopieën van volgende documenten neer:

- zijn taskara (Afghaanse identiteitsdocument);
- drie dreigbrieven van de taliban;
- wat betreft zijn broer G. K.: diens overlijdensakte, een foto van zijn overleden broer en vier foto's van zijn broer tijdens diens werk;
- wat zijn broer H. betreft: diens legerbadge, een opleidingscertificaat van de politie, een foto van zijn broer met een verwonde lip, verschillende medische documenten, vier foto's van hem tijdens zijn werk en foto's van hem in Iran;
- een verklaring van enkele personen uit verzoekers dorp die bevestigen dat zijn vader dorpshef is;
- drie foto's van verzoekers huis dat werd vernield door daesh.

4.2.3. De Raad stelt allereerst vast dat de voorgelegde stukken in de huidige stand van zaken op zichzelf niet volstaan om een gegronde en persoonlijke vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

Uit de door de commissaris-generaal bijgebrachte landeninformatie in de *“COI Focus: Afghanistan; Corruptie en documentenfraude”* van 14 januari 2021 blijkt dat er in Afghanistan sprake is van grootschalige corruptie en documentenfraude waardoor zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt of op aanvraag als vriendendienst worden gegeven. Veel valse en vervalste Afghaanse documenten zijn door de hoge graad aan corruptie in het land tegen betaling te verkrijgen; er zijn veel documenten in omloop die vervalst zijn en/of die door middel van omkoping van overheidsbeambten of derden worden verworven. Dit geldt zowel voor documenten die uitgaan van de voormalige overheid als voor documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de voormalige overheid. Verzoeker brengt ook geen elementen bij waaruit blijkt dat de inlichtingen waarop deze analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn, noch slaagt hij erin om de gemaakte appreciatie te weerleggen of in een ander daglicht te stellen. Hij verwacht voormelde beoordeling ook onterecht met een *“vermoeden van fraude”*, terwijl enkel wordt vastgesteld dat aan Afghaanse stukken maar een beperkte bewijs-waarde kan worden gehecht.

Verzoeker legde bovendien slechts kopieën van documenten voor, waaraan hoe dan ook nauwelijks enige bewijswaarde kan worden toegekend, omdat ze makkelijk zijn te vervalsen. Ook aan privé-foto's kan sowieso weinig bewijswaarde worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden of manipulatie geen garantie bieden over de authenticiteit van wat wordt getoond.

Gelet op de aangehaalde landeninformatie en de vaststelling dat verzoeker slechts een kopie van zijn taskara voorlegt, treedt de Raad de commissaris-generaal ook bij in de beoordeling dat geen bewijskrachtig identiteitsdocument voorligt, dit eens te meer nu moet worden vastgesteld dat een medische leeftijdtest op 18 oktober 2021 uitwees dat verzoeker op dat moment een leeftijd had van 20,25 jaar met een standaarddeviatie van 1,6 jaar. Aldus was hij bij aankomst in België reeds geruime tijd meerderjarig. Niettemin geeft de kopie van zijn taskara, die werd uitgereikt op *“07/01/1400”* (=27/03/2021), aan dat hij destijds zestien jaar oud was. Dit maakt eens te meer dat aan de voorgelegde kopie van een taskara geen enkele waarde kan worden gehecht.

Verzoeker stelt weliswaar dat de betrouwbaarheid van de leeftijdtest door wetenschappers in vraag wordt gesteld. Hij kan de beslissing van de Dienst Voogdij inzake zijn leeftijdsbepaling thans echter niet betwisten bij de Raad, nu dit niet de wettelijke voorziene beroepsmogelijkheid is. De beslissing van de Dienst Voogdij wordt geacht overeen te stemmen met de wet en uitvoerbaar te zijn zolang zij niet is vernietigd of ingetrokken. Verzoeker had de mogelijkheid om overeenkomstig artikel 19 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State tegen deze beslissing een beroep tot nietigverklaring in te stellen bij de Raad van State. Tevens werd hij van deze mogelijkheid in kennis gesteld in de kennisgeving van de beslissing van de Dienst

Voogdij. Verzoeker heeft echter nagelaten deze beroepsmogelijkheid te benutten, minstens toont hij het tegendeel niet aan. Aldus kon de commissaris-generaal zich op goede gronden steunen op de beslissing van de Dienst Voogdij aangaande het leeftijdsonderzoek dat werd uitgevoerd. Ook ten aanzien van de Raad staat de leeftijdsbepaling in opdracht van de Dienst Voogdij vast. Er wordt aan herinnerd dat de commissaris-generaal, en bijgevolg ook de Raad, de voorgelegde stukken absolute bewijswaarde mogen ontzeggen wanneer deze onvoldoende garanties bieden op het vlak van authenticiteit (RvS 27 februari 2001, nr. 93.591). Bij verwerping van de aangebrachte stukken, dient de commissaris-generaal noch de Raad aan te tonen dat ze vals zijn, maar volstaat het duidelijk aan te geven waarom deze stukken naar hun oordeel geen of onvoldoende bewijswaarde bezitten, quod in casu (RvS 18 juni 2004, nr. 132.669; RvS 7 oktober 2003, nr. 123.958; RvS 18 juni 2003, nr. 120.714). De voorgelegde taskara kan in casu, gelet op zijn beperkte bewijswaarde, niet opwegen tegen de medische resultaten van het leeftijdsonderzoek.

Bij gebrek aan bewijskrachtig identiteitsdocument van verzoeker, kan ook niet blijken dat de voorgelegde documenten met betrekking tot H. en G.K. daadwerkelijk betrekking hebben op zijn broers en vormt het voorgelegde document dat de functie van zijn vader moet aantonen geen sluitend bewijs dat zijn vader dorpshoofd is. Van zijn vader legt verzoeker trouwens ook geen identiteitsdocument voor.

Uit de foto's die verzoeker neerlegde van zijn broers H. en G. K. kan bovendien niet worden afgeleid dat de afgebeelde personen werkelijk zijn broers zijn en evenmin dat deze personen werkzaam waren bij het ANL. Ook de foto's die verzoeker van zijn broer H. in Iran neerlegde, laten niet toe om vast te stellen om wie het werkelijk gaat, laat staan waar en wanneer deze foto's zijn genomen. Uit de foto's van een vernielde woning kan evenmin worden afgeleid om wiens woning het gaat noch hoe deze woning vernield is geraakt.

Verzoekers persoonlijke mening dat hij *"heel veel geloofwaardige documenten"* voorlegde die wel degelijk zijn relaas en het werk van zijn broers voor het ANL zouden aantonen, is niet van aard afbreuk te kunnen doen aan de voorgaande beoordeling.

Inzake het bewijs van de afstammingsband stelt verzoeker nog dat hij onmogelijk het bewijs van verwantschap met zijn broers kan leveren, zodat dit niet van hem kan worden verwacht. Zo stelt hij dat in Afghanistan geen originele stukken zouden worden afgeleverd die op objectieve wijze kunnen aantonen dat er sprake is van familie of broers, alsook dat Afghaanse documenten toch nooit worden aanvaard en standaard als ongeloofwaardig of frauduleus worden afgedaan. Bovendien wijst hij op de onmogelijkheid om gelegaliseerde documenten uit Afghanistan voor te leggen. Dit betoog vermag opnieuw geen afbreuk te doen aan de voorgaande beoordeling. De Raad herinnert er ook aan dat van een verzoeker wel degelijk mag worden verwacht dat hij een inspanning doet om zijn verzoek te onderbouwen, onder meer wat zijn identiteit betreft. Verzoeker legt niet uit waarom hij niet minstens een eigen origineel identiteitsdocument kan voorleggen.

4.2.4. Alleszins volgt uit voorgaande beoordeling dat moet worden nagegaan of de verklaringen van verzoeker tijdens zijn interviews voldoende coherent, volledig, doorleefd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van zijn vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, geloofwaardig kunnen worden geacht. De Raad brengt hierbij in herinnering dat de ongeloofwaardigheid van een vluchtrelaas niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en onaannemelijke verklaringen. Noch de commissaris-generaal noch de Raad moeten bewijzen dat de aangehaalde feiten onwaar zouden zijn.

4.2.5. Na lezing van het rechtsplegingsdossier, stelt de Raad – in navolging van de commissaris-generaal – vast dat verzoeker er niet in is geslaagd aannemelijk te maken dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft. Dit omwille van een geheel van onwetendheden, inconsistenties, onaannemelijkheden en tegenstrijdigheden in zijn verklaringen die maken dat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan zijn asielrelaas. De hierna volgende pertinente en draagkrachtige vaststellingen in de bestreden beslissing, die steun vinden in het administratief dossier, worden door de Raad bijgetreden. Verzoeker slaagt er niet in om deze bevindingen aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, te verklaren of te weerleggen, zoals hierna zal blijken.

4.2.6. De Raad treedt allereerst de commissaris-generaal bij in het oordeel dat verzoeker zijn beweringen over het werk van zijn broer H. bij de overheid, of nog diens problematische situatie, niet aannemelijk heeft kunnen maken. Volgende pertinente en draagkrachtige vaststellingen worden hierbij overgenomen:

(1) Er is allereerst sprake van inconsistenties met betrekking tot de leeftijd van verzoekers broer, zoals correct wordt vastgesteld in de bestreden beslissing: *"In Oostenrijk verklaarde u dat [H.] 19 jaar was. Bij de DVZ verklaarde u dat hij ongeveer 23 jaar was (DVZ, verklaring DVZ, vraag 17). Op de door u neergelegde röntgenstralen wordt 20 jaar ("20Y") vermeld, op zijn medisch hulpaanvraag staat er 25 jaar en op zijn ontslagbrief van het ziekenhuis wordt 24 jaar vermeld (zie groene map)."*

(2) Verzoeker kon voorts maar weinig informatie aanreiken over de werkzaamheden van zijn broer. Zoals wordt uiteengezet in de bestreden beslissing, wist hij zo niet wanneer H. bij het leger was gestart noch waar hij precies in Kandahar werkzaam was. Hij wist evenmin tot welk korps of bataljon zijn broer behoorde. Hij verklaarde dat zijn broer in verschillende provincies werkte, maar kon dit niet in de tijd plaatsen.

(3) Betreffende het incident na de machtsovername waarbij zijn broer gewond zou zijn geraakt, wist verzoeker verder niet wanneer zijn broer werd neergeschoten door de taliban, hoe lang hij in het zieken-huis verbleef en wanneer hij werd ontslagen. Hij ondernam ook nooit enige stappen om dit te weten te komen. Verzoeker wist evenmin wanneer zijn broer naar Iran was vertrokken noch waar hij zich momenteel in Iran bevindt. Dit alles ondergraaft de geloofwaardigheid van deze ingeroepen elementen.

(4) Zoals reeds werd vastgesteld, kan uit de foto's die hij neerlegde van H. ook niet worden afgeleid dat de afgebeelde persoon daadwerkelijk zijn broer is en dat deze persoon werkzaam was bij het ANL. Aangezien verzoeker geen bewijskrachtig identiteitsdocument voorlegt, kan evenmin blijken dat de (medische) documenten daadwerkelijk zijn broer betreffen.

Wat deze motieven betreft, beperkt verzoeker er zich toe te stellen dat van hem wordt verwacht dat hij uit zijn eigen ervaring vertelt en dat het dus logisch is dat hij de details van de werkzaamheden van zijn broer niet kent. Hij betoogt niettemin consistente verklaringen te hebben afgelegd, op het CGVS en op de DVZ, en benadrukt de vele documenten die hij hierover voorlegde, waarmee volgens hem wel degelijk is aangetoond dat hij de broer is van H., die werkte voor het ANL. Met dit zeer algemene betoog slaagt verzoeker er hoegenaamd niet in om de gedane vaststellingen te weerleggen of in een ander daglicht te stellen. De vastgestelde hiaten in verzoekers verklaringen over het werk van zijn broer worden onterecht weggezet als loutere details, terwijl het integendeel gaat om een minimum aan basisinformatie waarvan terecht zou mogen worden aangenomen dat verzoeker deze kan verstrekken indien zijn broer werkelijk voor de voormalige overheid in Afghanistan heeft gewerkt. De gedane vaststellingen doen terecht afbreuk aan de geloofwaardigheid van het voorgehouden werk van zijn broer H. en de problematische situatie waarin deze zich zou bevinden. Verzoekers louter persoonlijke overtuiging dat hij hierover wel consistente verklaringen aflegde, doet hierover niet anders oordelen, net zomin als zijn loutere verwijzing naar de voorgelegde stukken. Hiervoor wordt verwezen naar de eerdere bespreking hiervan.

4.2.7. Daarnaast treedt de Raad de commissaris-generaal ook bij in het standpunt dat verzoekers verklaringen over het werk van G. K. en diens overlijden evenmin overtuigen en aannemelijk zijn, gelet op de volgende pertinente en draagkrachtige vaststellingen:

(1) Verzoekers kennis over de werkzaamheden van zijn broer is manifest ontoereikend. Zo gaf hij weliswaar aan dat zijn broer in Kandahar werkte, maar wist hij niet exact waar. Hij wist ook niet wat zijn broer in het leger deed. Hij verklaarde dat zijn broer voor de veiligheid van mensen moest zorgen, maar had voor de rest geen informatie.

(2) Verzoeker kon evenmin toelichten door wie exact van de taliban zijn broer werd vermoord en ondernam ook nooit enige stappen om dit te weten te komen. De afgebeelde persoon op de foto van een overleden persoon kan ook van eender wie zijn.

(3) Er wordt nog herhaald dat uit de voorgelegde foto's niet kan worden afgeleid dat de afgebeelde persoon werkelijk zijn broer is en dat zijn broer werkzaam was voor het ANL en dat, nu verzoeker geen bewijskrachtig identiteitsdocument voorlegt, niet blijkt dat de voorgelegde overlijdensakte werd opgemaakt naar aanleiding van het overlijden van zijn broer.

Verzoeker stelt de informatie te hebben gegeven die hij heeft. Het ontbreken van details is volgens hem te verklaren door de cultuur waarin mensen voor hun werk vaak lang weg waren van huis en ook geen detailinformatie gaven aan hun familieleden over dit werk, al zeker niet wanneer het werk bij de vroegere Afghaanse overheid betrof. Dit uit vrees dat deze informatie zou worden verspreid. Deze zeer algemene uitleg is andermaal ontoereikend om de manifest ontoereikende en gebrekkige kennis over de werkzaamheden van zijn broer(s) te verklaren. Deze uitleg kan eventueel verklaren dat verzoeker niet zo veel details kent over het werk van zijn broer(s), maar niet dat hij eigenlijk niet de minste (basis)informatie hierover kan meedelen, zoals terecht zou mogen worden verwacht. Dit des te meer nu verzoeker verklaarde dat G. H. af en toe naar huis kwam (notities persoonlijk onderhoud CGVS, hierna: NPO, p. 28).

Verzoeker betoogt nog dat het onlogisch en absurd is om van hem te verwachten dat hij de moordenaars van zijn broer kent en dat hij meer zou hebben gedaan om dit te achterhalen. Hiermee is verweerder volgens hem blind voor de realiteit waarbij de taliban de macht hebben en er dus geen gerechtigheid bestaat. Verzoeker lijkt er aldus echter aan voorbij te gaan dat zijn broer G. K. volgens zijn verklaringen werd vermoord in 2019 of 2020 en dat hij zelf aangaf dat voor zijn vertrek de controle in het dorp in handen was van de dorpsgenoten

en dit met steun van de voormalige overheid alsook dat er overheidsdiensten aanwezig waren in het dorp (NPO, p. 8). Er mocht in deze situatie terecht van verzoeker worden verwacht dat hij of zijn familieleden minstens zouden hebben getracht om meer te weten te komen over wie achter de dood van zijn broer zou zitten. Dat dit niet het geval blijkt te zijn, wat niet wordt betwist, ondergraaft terecht de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen over de problematische situatie van zijn broer.

4.2.8. Uit wat voorafgaat volgt dat verzoeker het voorgehouden profiel van zijn broers niet aannemelijk heeft kunnen maken, waardoor niet blijkt dat hij zich op het profiel van familielid van voormalige leden van de veiligheidsdiensten in Afghanistan kan beroepen of dienstig kan verwijzen naar algemene landeninformatie met betrekking tot dit profiel.

Bovendien moet worden vastgesteld dat de commissaris-generaal wel degelijk ook verder heeft gemotiveerd voor zover alsnog zou moeten blijken dat zijn broer G.H. daadwerkelijk heeft gewerkt voor het ANL. Aan de hand van landeninformatie wijst hij er op dat familieleden van personen die tot de voormalige veiligheidsdiensten behoorden in bepaalde gevallen te maken kunnen krijgen met vervolging, bv. wanneer de taliban op zoek zijn naar de persoon met het profiel of wanneer er bepaalde redenen zijn die maken dat de taliban wraak willen nemen op deze persoon en zijn familie. Verzoeker betwist dit uitgangspunt niet en verwijst alleszins naar dezelfde informatie. Hij betoogt wel dat uit deze informatie een versterkte onderzoeksplicht volgt en grondiger had moeten worden gemotiveerd waarom zijn verklaringen niet geloofwaardig zijn.

De commissaris-generaal stelde echter het volgende vast: *“U haalt geen dergelijke zaken aan, temeer u het overlijden van uw broer, waarover hierboven reeds werd opgemerkt dat uw verklaringen in dit verband nauwelijks overtuigen en dat er aan de overlijdensakte en de foto geen bewijskracht gehecht kan worden, niet zonder meer aannemelijk maakte en u deze gebeurtenis reeds geruime tijd voor de machtsovername situeerde. Het loutere feit dat u mogelijks een familielid bent van een vroeger lid van het ANSF, waarvan u a priori niet aannemelijk maakt dat hij zélf te maken heeft met daden van vervolging, is onvoldoende om een nood aan bescherming in uw hoofd aannemelijk te maken.”*

Nog stelde de commissaris-generaal vast dat verzoekers verklaarde problemen met de taliban omwille van zijn broers' vermeende verleden in het leger niet aannemelijk zijn. Zo werd geen geloof gehecht aan verzoekers verklaring dat zijn vader dreigbrieven ontving gelet op de vaststellingen dat (1) verzoeker hierover op de DVZ met geen woord repte en hiervoor evenmin een aannemelijke uitleg kan geven, (2) verzoekers verklaringen niet blijken overeen te stemmen met de inhoud van de drie dreigbrieven, waar *“[i]n de eerste dreigbrief (d.d. 3/2/1441 (= 3/10/2019)) wordt vermeld dat [G. K.] en [S. K.] uit het Afghaanse Nationale leger moeten stappen, terwijl u verklaarde dat [H.] pas bij het leger startte toen [G. K.] reeds was overleden (NPO, p.19)”*, (3) de derde dreigbrief is gericht aan verzoeker en stelt dat de taliban hem gedwongen willen rekruteren, terwijl hij op de DVZ verklaarde niet persoonlijk door de taliban te zijn bedreigd, (4) verzoeker geheel niets kon zeggen over de taliban die hem en zijn familie zouden viseerden en (5) verzoekers vader pas enkele dagen voor de machtsovername in augustus 2021 besloot dat hij het land moest verlaten, terwijl de derde dreigbrief dateert van meer dan een jaar eerder, met name van 12 juni 2020.

De Raad kan enkel vaststellen dat verzoeker nergens concreet de moeite neemt om deze vaststellingen te weerleggen of in een ander daglicht te stellen. Deze vaststellingen zijn pertinent en draagkrachtig, vinden steun in de stukken van het administratief dossier en worden door de Raad bijgetreden.

4.2.9. Verzoeker uit daarnaast geen enkele kritiek op de beoordeling in de bestreden beslissing dat evenmin een nood aan internationale bescherming blijkt omdat zijn vader dorpshef zou zijn in Afghanistan. Dit gelet op de vaststellingen dat (1) verzoeker zich tegensprak over het profiel van zijn vader, waar hij op de DVZ stelde dat zijn vader lid was van de lokale politie en hij op het CGVS verklaarde dat zijn vader dorpshef was, en deze tegenstrijdigheid evenmin uitklaart, (2) het hieromtrent voorgelegde document geen sluitend bewijs is dat zijn vader werkt als dorpshef, (3) er kan worden aangenomen dat zijn vader nog bij zijn familie in Afghanistan verblijft, zoals hij ook verklaarde in Oostenrijk, en (4) verzoekers gezin tot op heden probleemloos in hetzelfde dorp in Afghanistan verblijft. Deze vaststellingen vinden steun in de stukken van het administratief dossier en kunnen door de Raad worden bijgetreden.

4.2.10. Verzoeker betwist tenslotte evenmin de beoordeling dat hij de door hem aangehaalde problemen met familieleden die banden zouden hebben met de taliban niet aannemelijk heeft gemaakt. Verzoeker verwijst hier zelfs op geen enkele wijze nog naar, zodat het kan volstaan in dit verband te verwijzen naar de niet-betwiste motieven hierover in de bestreden beslissing. Deze vinden steun in het administratief dossier en kunnen door de Raad eveneens worden bijgetreden.

4.2.11. Het geheel aan stukken en verklaringen van verzoeker in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang alsook in het licht van de algemene situatie in Afghanistan, acht de Raad de voorgaande

bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij Afghanistan heeft verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging door de taliban of dat hij bij terugkeer naar dit land een dergelijke gegronde vrees heeft.

4.2.12. Verzoeker betoogt verder dat hij nood heeft aan internationale bescherming omdat hij vervolging vreest door de taliban omwille van (gepercipieerde) verwestering.

4.2.13. Op basis van de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier kan volgende analyse worden gemaakt van de algemene context in Afghanistan.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De taliban menen evenwel dat de sharia op zich een afdoende legaal kader bevat waardoor een grondwet niet nodig is. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, januari 2026, p. 23 en 26). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. De de facto-regering beschouwt zichzelf als een sturende instantie met een fundamentele doelstelling om de bevolking te doen leven volgens de religieuze wetgeving.

Sinds de machtsovername door de taliban in augustus 2021 houdt de conservatieve opperste leider Haibatullah Akhundzada steeds nadrukkelijker de touwtjes in handen en zijn gezag is steeds dwingender. In een rapport van januari 2024 wordt gesteld dat de rol van Akhundzada als diegene die de finale zeg heeft over de meeste beleidsaspecten ondertussen is verankerd, al blijft discussie bestaan over de richting inzake binnenlands en buitenlands beleid (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, januari 2026, p. 16). In november 2022 gaf hij opdracht tot volledige invoering van de taliban-versie van de sharia (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, januari 2026, p. 26).

Politieke partijen zijn verboden waardoor er geen ruimte is voor politieke oppositie en de 'civic space' is zeer beperkt, zo niet gesloten. Afghaanse lokale media en middenveldorganisaties krijgen steeds meer restricties opgelegd en critici worden gearresteerd. Zo is elke berichtgeving over mensenrechten en kritiek op de taliban als de 'legitieme heersers' verboden, wat leidt tot zelfcensuur bij de nog actieve journalisten in Afghanistan. Vele opposanten hebben het land verlaten of zijn ondergedoken. Om de strenge leefregels van de zeer strikte interpretatie van de sharia door de taliban te handhaven, heeft de de facto-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' ('*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*') (hierna: het MPVPV) opgericht, en gebruikt daartoe ook het 'Taliban General Directorate of Intelligence' (GDI) en een aantal de facto-staatsinstellingen (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, december 2023, p. 24 en EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, januari 2026, p. 21). Ondanks het beperkt aantal handhavers van het MPVPV, hebben vele Afghanen zich aangepast door zelfregulering, sociale druk en toezicht vanuit de gemeenschap (familieleden, religieuze leiders en burens), teneinde confrontaties met handhavers van het MPVPV te vermijden. Er zijn talrijke meldingen van mishandeling, openbare lijfstraffen en andere vormen van wrede of vernederende behandeling.

De taliban streven een zuivering van de Afghaanse samenleving na waarbij buitenlandse invloeden worden geweerd. De de facto-regering heeft daartoe massaal geïnvesteerd in het bouwen van moskeeën en madrassa's over het hele land. In deze optiek is ook het westers seculier onderwijssysteem onder vuur komen te liggen en inspanningen om seculier onderwijs te bannen zijn toegenomen ten voordele van de uitbreiding van religieus onderwijs (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, januari 2026, p. 32-34). Er is een curriculum goedgekeurd voor mannelijke en vrouwelijke madrassa's maar de de facto-autoriteit heeft geen richtlijnen gegeven over algemene vakken. Volgens een assistent-professor verbonden aan de American University of Afghanistan hebben sommige madrassa's dit aangegrepen om in hun curriculum niet-religieuze en wetenschappelijke onderwerpen op te nemen omdat meisjes geen toegang hebben tot secundair onderwijs. Dit is evenwel volgens deze expert niet op uniforme wijze doorgevoerd. Het curriculum van madrassa's die worden gefinancierd door hoge functionarissen van de de facto-autoriteit weerspiegelt hun persoonlijke visie wat resulteert in sommige 'erg moderne' en andere 'conservatieve' madrassa's (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, november 2024, p. 106-107, 136). Het MPVPV heeft echter de controle op het naleven van de restricties voor meisjes in het onderwijs opgevoerd, ook in de madrassa's (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, januari 2026, p. 116).

Het toepasselijke rechtskader blijft onduidelijk. Hoewel decreten tegenwoordig meer worden geformaliseerd en gepubliceerd, blijven veel instructies vaag, mondeling of niet officieel bekend-gemaakt. Dit leidt tot rechtsonzekerheid en ruimte voor willekeurige interpretatie en handhaving.

Op 31 juli 2024 hebben de de facto-autoriteiten de zogenaamde moraliteitswet aangenomen waarin, enerzijds, een aantal verboden handelingen voor het grote publiek worden geformuleerd, en anderzijds, de verantwoordelijkheden van en de gedragscode voor het MPVPV-personeel worden uiteengezet. De wet bevat onder meer voorschriften die toezien op gendersegregatie in het openbaar leven. De moraliteitswet bevat zowel voor vrouwen als mannen kledijvoorschriften. De wet specificeert verder een aantal inbreuken waaronder het niet bidden, het niet deelnemen aan verplichte (gezamenlijke) gebeden en het sluiten van vriendschap met niet-moslims of hen imiteren. Voorts is muziek tijdens bijeenkomsten of in woningen verboden en geldt er een verbod op ongehoorzaamheid van kinderen tegenover hun ouders. Verder bepaalt de moraliteitswet dat MPVPV-personeel ertoe gehouden is inbreuken door '*mentaal gehandicapte personen*' en kinderen te beëindigen (EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", november 2024, p. 30 en 34-44 en EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", januari 2026, p. 34-42). Over het algemeen gaat het om voorschriften die sinds de machtsovername bestonden en ook reeds werden afgedwongen, al zien sommige bronnen de codificatie als een indicatie dat deze regels strikter zullen worden toegepast en in een meer repressief en wreder systeem.

Op 14 november 2022 droeg de opperste leider Akhundzada evenwel alle taliban-rechters op om de sharia volledig toe te passen en '*hudud*'- en '*qisas*'-straffen op te leggen. Deze straffen omvatten onder meer executies, steniging, geseling en amputatie van ledematen. Verschillende gevallen van openbare geseling volgden op deze verklaring in het hele land. Lijfstraffen worden nog steeds regelmatig toegepast (EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", januari 2026, p. 43). In het bijzonder wat betreft '*zina*' – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijks seksuele betrekkingen, wat tevens kan worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. '*Zina*' is één van de '*hudud*'-misdaden (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, "*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*", juni 2023, p. 7, voetnoot 1). In het Algemeen Ambtsbericht wordt gesteld dat geen betrouwbare gegevens bestaan over de bestraffing van '*zina*' en dat het moeilijk is cijfers te vinden van aantallen lijfstraffen voor deze specifieke '*hudud*'-misdad aangezien de politie deze cijfers niet meedeelt (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*", juni 2023, p. 130).

Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, "*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban's second Emirate*", van 15 juni 2022 in EUAA, "*Afghanistan security situation*", augustus 2022, p. 30). Ook de meest recente landeninformatie schept hierover geen duidelijkheid.

De scheiding van mannen en vrouwen in het openbare leven op straat wordt gecontroleerd door leden van het MPVPV, die volgens sommige bronnen ook vragen stelden over de kernelementen van de islam of over de sharia en mensen die hierop niet het juiste antwoord gaven naar het politiebureau brachten (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "*Algemeen Ambtsbericht*", juni 2023, p. 96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban alsook personen die mensenrechtenkwesties onder de aandacht brachten (Denmark, DIS, Afghanistan, "*Taliban's impact on the population*", juni 2022, p. 23-24 en EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", december 2023, p. 20; EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", november 2024, p. 25; EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", januari 2026, p. 23). In september 2025 sloten de taliban de toegang tot internet in heel Afghanistan af, volgens sommige bronnen om '*immorele inhoud*' te bestrijden (EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", januari 2026, p. 22). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, "*Taliban's impact on the population*", juni 2022, p. 23, waarnaar wordt verwezen in de EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", augustus 2022). Er zijn ook talibanaanhangers online actief die bedreigende commentaren posten bij berichten van personen die kritiek uiten op de de facto-regering en ijveren voor vrouwenrechten. Er is evenwel geen sterk bewijs dat het om door de taliban gecoördineerde acties zouden gaan.

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan (voetnoot 476, TOLONews, "*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*", 8 december 2021 in EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, maar ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude

strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 50-51). Niettemin hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren. Hoge taliban-functionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsook alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban.

Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan en dat tot september 2025 zes miljoen Afghanen zijn gerepatriëerd vanuit Iran en Pakistan, waarbij zij materiële ondersteuning kregen om terug te keren naar hun regio van oorsprong (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, januari 2026, p. 46 en 47). Er wordt vastgesteld dat het voor vele Afghanen, mede gelet op de precaire humanitaire situatie in het land, moeilijk is om te (her)integreren in Afghanistan wanneer zij er niet (meer) over een sociaal netwerk beschikken. Terugkeerders zonder sociaal netwerk in Afghanistan worden soms als buitenlanders beschouwd, onder meer door het hebben van een ander accent, andere kleding en ander gedrag. Een aanpassing aan de nieuwe regels en normen onder het huidige talibanregime is nodig om stigmatisering te vermijden (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, januari 2026, p. 48-49).

De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en de informatie hierover blijft beperkt en anekdotisch. Volgens persberichten stuurde Frankrijk in maart 2023 één Afghaanse man en Duitsland in maart 2024 28 Afghanen gedwongen terug. In juli 2025 stuurde Duitsland nogmaals 81 Afghanen gedwongen terug. Oostenrijk stuurde in oktober 2025 een Afghaanse man terug. Het ging telkens om personen die criminele feiten hadden gepleegd. Volgens Der Spiegel werden deze personen opgesloten bij terugkeer maar na een week weer vrijgelaten, terwijl een aantal onder een vorm van huisarrest werden geplaatst en ondervraagd (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, januari 2026, p. 50).

Volgens het Algemeen Ambtsbericht is het, net omwille van de beperkte en anekdotische informatie hierover, onduidelijk of en welke eventuele problemen teruggekeerde Afghanen zouden kunnen krijgen en hoe zij behandeld zouden worden bij terugkeer naar Afghanistan, (EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 53-55; *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, p. 148-149; COI Focus Afghanistan, *"Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023"*, p. 36).

Het rapport van het Zwitserse Staatssecretariat für Migration (SEM) *"Focus Afghanistan. Return from abroad"* van 14 februari 2025, waarnaar de EUAA *"Afghanistan: Country Focus"* van januari 2026 aangehaald door verweerder in zijn aanvullende nota verwijst, handelt specifiek over terugkeerders. Het rapport vermeldt dat in de luchthaven van Kabul, het *"Immigration Department"*, dat handelt onder het Ministerie van Binnenlandse zaken, verantwoordelijk is voor de grenscontroles in de luchthaven. Zij zijn ook verantwoordelijk voor andere checkpoints aan de grens. Op de luchthaven wordt een screening uitgevoerd van binnenkomende terugkeerders door de grenscontroleautoriteiten en de GDI van de de facto-regering. Een bron vermeldt dat personen die toekomen vanuit een westers land, bij binnenkomst meer vragen moeten beantwoorden dan andere reizigers, zeker als ze westerse kledij dragen. Een andere bron vermeldde dan weer dat het zeer regelmatig en zelfs dagelijks voorkomt dat personen toekomen uit westerse landen en dat dit niet leidt tot problemen met binnenkomstcontroles. Tijdens hun missie naar Kabul in november 2024, stelden onderzoekers van SEM vast dat de grenscontroles in de luchthaven van Kabul niet significant verschillen van deze in andere luchthavens. Stelselmatige interviews door personeel van de GDI komen niet voor. De taliban of de GDI hebben lijsten en biometrische gegevens van vroegere overheidsmedewerkers in de veiligheidsdiensten. Zij kunnen deze personen dus identificeren bij controles (p. 17). Arrestaties vinden niet systematisch plaats. Volgens een bron is dit echter wel mogelijk als er een verband wordt vermoed met actieve verzetsgroepen zoals het NRF of het AFF. Ook voormalige medewerkers van de geheime dienst lopen naar verluidt een bijzonder risico. Bij mensen met een buitenlands paspoort wordt speciale aandacht besteed aan mogelijke spionnen en mensen die banden hebben met ISKP.

Er zijn geen bewijzen van arrestaties of mishandeling door de taliban bij binnenkomst van terugkeerders via de luchthaven of via land. De SEM heeft tijdens zijn onderzoek geen bewijs gevonden van systematische vervolging of intimidatie van terugkeerders. Er wordt vanuit gegaan dat de bronnen die voor het SEM-rapport zijn geraadpleegd, dit anders wel zouden hebben gemeld. In plaats daarvan zijn de meeste bronnen het erover eens dat de taliban terugkeerders over het algemeen goed behandelen en dat er geen sprake is van specifieke vervolging tegen hen uitsluitend omdat ze terugkeerders zijn. Niettemin zijn er aanwijzingen dat dergelijke aanvallen af en toe voorkomen of dat terugkeerders daar bang voor zijn. Er zijn wel indicaties dat vervolging of mishandeling kan voorkomen tegen personen die behoren tot een risicoprofiel en hun familieleden. Vervolging of mishandeling door de de facto-overheden wordt vooral gemeld in het geval van

enkele risicogroepen, en zelfs dan niet systematisch: voormalige hoge ambtenaren en politici, voormalige veiligheidstroepen, mensenrechtenactivisten (p. 35-36).

De *de facto*-overheden hebben over het algemeen weinig achtergrondinformatie over terugkerende personen. Ze zijn niet in staat om alle terugkeerders te volgen en te controleren (p. 37).

Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: Denmark, DIS, *Afghanistan – taliban's impact on the population*, June 2022, p. 23 en 38 in EUAA, *"Afghanistan: targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 55). Het is voor de taliban in dorpen daarom gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd (Ministerie van Buitenlandse Zaken, *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, juni 2023, p. 44).

Het Noorse Landinfo benadrukt dat de Afghaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat er een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen mogelijk zijn en er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. Mogelijke reacties zullen, dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in Afghanistan naar waar deze persoon terugkeert (COI Focus Afghanistan, *"Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023"*, p. 36).

Bronnen geven ook aan dat individuen die als *"verwesterd"* worden gezien, bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als *"verraders"* of *"ongelovigen"*. Een bron geeft aan dat personen die worden beschouwd als *"beïnvloed"* door westerse waarden, met argwaan worden bekeken en door de taliban kunnen worden gevisieerd, waarbij personen in verstedelijkte gebieden, middenveldactivisten, personen die een westerse opleiding hebben gevolgd of personen die een levensstijl hadden aangenomen die afwijkt van de plaatselijke gebruiken in het bijzonder worden genoemd (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, januari 2026, p. 51).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 51; EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, januari 2026, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen kunnen worden aangeduid: (1) personen *"die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden"*, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en; (2) personen die zijn beïnvloed door buitenlandse waarden of als zodanig worden gezien, ook wel benoemd als personen die *"verwesterd"* zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, die kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht. Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risicoanalyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van *'zina'* kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

In de EUAA “*Country Guidance: Afghanistan*” wordt gesteld dat vervolging van personen die onder deze profielen vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. De richtsnoeren van EUAA kunnen, in tegenstelling tot wat verzoeker in het verzoekschrift lijkt te impliceren, worden bijgetreden (EUAA, “*Country Guidance: Afghanistan*”, mei 2024, p. 57-61).

4.2.14. Voor zover verzoeker gewag maakt van het leven onder talibanbewind, wijst de Raad er op dat een vrees voor vervolging concreet moet worden aangetoond. Uit de hierboven besproken landeninformatie blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en lijfstraffen, willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaatsgrijpen, maar niet dat er sprake is van een situatie waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Uit de voorliggende landeninformatie kan niet worden afgeleid dat elke Afghaan die vanuit Europa terugkeert zal worden geïmplementeerd of onderworpen aan vervolging of onmenselijke of vernederende behandelingen, noch brengt verzoeker informatie bij die daar heden doet toe besluiten. Een individuele beoordeling blijft bijgevolg noodzakelijk.

4.2.15. Verzoeker beroept zich op de volgende individuele risicobepalende omstandigheden, die volgens hem cumulatief moeten worden bekeken en waaruit dient te worden geconcludeerd dat hij in geval van terugkeer naar zijn regio van herkomst in de negatieve aandacht van de taliban zal komen te staan en zal worden gepercipieerd als verwesterd:

(1) De duur van zijn verblijf in België sinds september 2021 en zijn deelname aan de Belgische samenleving doordat hij hier werkt en Nederlands leert. Hij houdt voor dat hij zich gedraagt naar de waarden en normen van de Belgische samenleving en deze ten volle heeft geïnternaliseerd waardoor deze een fundamenteel deel zijn gaan uitmaken van zijn identiteit. Hij heeft het nog over zijn “(nog steeds in ontwikkeling zijnde) opvattingen”, die hij niet steeds zal kunnen verbergen of zich zelfs niet bewust zal zijn dat hij deze moet verbergen, wanneer hij bij terugkeer naar zijn regio van herkomst in Afghanistan opnieuw de plaatselijke gebruiken en normen in acht moeten nemen die intussen nog aanzienlijk zijn verstrengd. Verder voert hij aan dat de taliban het leren van een Westerse taal als zeer negatief beschouwen, zoals blijkt uit de landeninformatie.

(2) Het gegeven dat hij, spontaan, op het CGVS aanhaalde dat hij bij terugkeer naar Afghanistan volgens de visie van de taliban als ongelovige zal worden beschouwd, niet enkel omwille van het werk van zijn vader en broers bij de voormalige overheid maar ook gelet op zijn verblijf in het buitenland.

(3) Het gegeven dat hij een westerse levensstijl en gedragingen (kledij, muziek, voorkomen, taal, accent, ...) heeft aangenomen.

(4) De jonge leeftijd waarop hij Afghanistan heeft verlaten en naar Europa is gekomen en zijn afwezigheid uit zijn land van herkomst sinds juli 2021, dit is voor de machtsovername door de taliban. Hij stelt zijn meest vormende jaren in het Westen te hebben doorgebracht. Aldus stelt hij ook niet langer (voldoende) vertrouwd te zijn met de plaatselijke gebruiken en normen en deze alleszins al jaren niet meer na te leven. Hij stelt dat hij zich enorm moeilijk en zelfs onmogelijk nog zal kunnen aanpassen aan de regels van de taliban. Hij benadrukt hierbij ook zijn afkomst uit de provincie Nangarhar waar de (sociale) normen de afgelopen 20 jaar al enorm waren veranderd.

(5) Zijn hoedanigheid van familielid van personen die voor de voormalige overheid hebben gewerkt.

4.2.16. De Raad herhaalt vooreerst dat een louter verblijf van enkele jaren in een Westers land en de eventueel door tijdsverloop ontwikkelde Westerse levensstijl en/of blootstelling aan de alhier geldende normen en waarden in beginsel geen afdoende reden is om een beschermingsnood aannemelijk te maken. Het komt aan verzoeker toe om aan te tonen waarom dit verblijf en de eventueel daarmee gepaard gaande levensstijl, hem in de uitermate negatieve aandacht van de taliban brengt, dan wel dat hij hierdoor dreigt niet in staat te zijn de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban, op te volgen. Tevens komt het aan verzoeker toe om concreet uiteen te zetten waarom het verblijf, de eventueel ontwikkelde levensstijl en/of blootstelling aan de alhier geldende normen en waarden, ertoe zouden leiden dat hij bij terugkeer naar Afghanistan met een redelijke mate van waarschijnlijkheid door de traditionele Afghaanse maatschappij en de taliban zal worden gepercipieerd als verwesterd én zal worden geïmplementeerd/vervolgd.

4.2.17. Verzoeker legt ter ondersteuning van zijn betoog de volgende bewijsstukken voor: 1) een “*reflectiefiche NT2*” van 26 januari 2026 waaruit blijkt dat hij slaagde voor zijn cursus Nederlands; 2) een schrijven van zijn leerkracht Nederlands die zijn motivatie, inzet en actieve medewerking tijdens de lessen en zijn respectvolle en hulpvaardige houding prijst; 3) een “*woord van waardering*” van iemand van de nachtdirectie van een hotel in Nieuwpoort waar hij al drie jaar werkzaam is, die zich positief uitspreekt over zijn inzet, werkhijver en geleverde werk en die zijn vriendelijke en bescheiden karakter en zijn “*juiste ingesteldheid*” looft waardoor hij zich vlot heeft geïntegreerd op de werkvloer; 4) een verklaring van een

manager bij het hotel waar hij werkt van 24 oktober 2025 die bevestigt dat hij er reeds ongeveer vier jaar werkt en die hem omschrijft als betrouwbaar, punctueel en correct en als een vriendelijk, sociaal en hulpvaardig persoon; 5) een verklaring van tewerkstelling van 29 november 2025 die vermeldt dat hij al drie jaar in het bewuste hotel werkt als afwasser en hij beleefd, vriendelijk, behulpzaam en vlot in de omgang is; 6) een verklaring van een collega in het hotel die stelt dat hij een vriendelijke en toffe collega is; 7) een bewijs van zijn lidmaatschap van Basic-Fit; 8) drie getuigenverklaringen van personen die hij in de Basic-Fit heeft leren kennen en die aangeven dat hij vriendelijk, behulpzaam, beleefd en respectvol is alsook gedisciplineerd in zijn trainingen; 9) twee foto's van hem met vrienden in de fitness en een foto van een sociale activiteit in België.

Op basis van deze voorgelegde stukken kan worden afgeleid dat verzoeker zich inzet om mee te draaien in de samenleving, waar hij al langere tijd werkt in een knelpuntberoep, de taal leert, sport en deelneemt aan bepaalde sociale activiteiten, en waarbij hij ook contact heeft met vrouwen. De getuigenverklaringen geven verder aan dat hij gemotiveerd is en zich inzet, dat zijn werkgever tevreden is van zijn arbeidsprestaties en zijn juiste ingesteldheid prijst waardoor hij zich vlot integreerde op de werkvloer en dat hij wordt omschreven als vriendelijk, beleefd, sociaal, bescheiden, hulpvaardig en respectvol. Dit zijn lovenswaardige elementen en verzoeker toont hiermee aan dat hij zich in zekere mate aanpast aan de omstandigheden van zijn verblijf alhier. Deze elementen volstaan echter niet om concreet aan te tonen dat hij tijdens zijn verblijf in België dermate is verwesterd dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan, noch dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal worden gezien als zijnde *'besmet'* door de westerse waarden of als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om te worden vervolgd door de taliban, die hem zouden kunnen beschouwen als een persoon die waarden heeft ontwikkeld die vreemd zijn aan de door hen verdedigde waarden. Minstens concretiseert verzoeker onvoldoende waarom dit wel zo is.

Verzoeker benadrukt dat uit de voorgelegde stukken naar voor komt dat hij respectvol omgaat met zijn vrouwelijke lesgever en collega's. Hij stelt nog dat respect voor een *"ongesluisde lesgeefster niet gehuwde vrouw"* niet in overeenstemming is met de waarden en normen onder het huidige talibanregime. Uit de voorgelegde stukken kan evenwel niet blijken dat zijn lesgeefster ongesluisd of ongehuwd is. Alleszins schetst verzoeker hiermee nog geen concreet en diepgaand beeld van de impact van zijn verblijf en activiteiten alhier op de consequenties bij een terugkeer, met name waarom hij hierdoor in een situatie komt dat hij zeer sterk onder de negatieve aandacht van de taliban of enige andere groepering komt, wegens een (gepercipieerde) verwestering, en niet in staat is zich te conformeren aan de binnen de Afghaanse samenleving geldende regels en normen. Nog wordt opgemerkt dat het gegeven dat verzoeker in de voorgelegde verklaringen wordt omschreven als iemand die gemotiveerd is en zich inzet, goede arbeidsprestaties levert, een *'juiste ingesteldheid'* heeft en vriendelijk, beleefd, sociaal, bescheiden, hulpvaardig en respectvol is, niet zomaar kan worden gelijkgesteld met *"verwestering"* of wijst op een gegronde vrees op vervolging wegens (toegeschreven) *"verwestering"*. Verzoeker concretiseert een dergelijke vrees onvoldoende.

Verzoeker wijst nog op zijn *"(nog steeds in ontwikkeling zijnde) opvattingen"*, die hij niet steeds zal kunnen verbergen of waarvan hij zich niet bewust zal zijn dat hij deze moet verbergen, wanneer hij bij terugkeer naar zijn regio van herkomst in Afghanistan opnieuw de plaatselijke gebruiken en normen in acht moet nemen. Hij concretiseert of verduidelijkt dit echter niet.

Met de aangehaalde elementen maakt verzoeker niet concreet aannemelijk dat hij tijdens zijn verblijf in België, of in Europa, zich dermate westerse waarden en normen daadwerkelijk eigen heeft gemaakt dat hij bij terugkeer naar Afghanistan om deze reden problemen zal kennen onder het talibanregime en zijn huidige wetgeving, voorschriften, gebruiken en aanbevelingen. Enig internaliseren van westerse waarden en normen, in die mate dat zij fundamenteel deel zijn gaan uitmaken van zijn identiteit en morele integriteit en dat van hem niet meer zou kunnen worden verwacht dat hij er afstand van neemt teneinde zich aan te passen aan het in Afghanistan vigerende normen- en waardenpatroon, zoals vormgegeven door de taliban en de conservatieve geleidingen van de Afghaanse samenleving, wordt niet in concreto aangetoond. Evenmin toont hij in concreto aan dat hij gedurende zijn verblijf in België kenmerken of gedragingen heeft ontwikkeld die hij moeilijk of nagenoeg onmogelijk zal kunnen veranderen of verbergen en waardoor hij bij een terugkeer naar Afghanistan zal worden bestempeld als zijnde besmet door het Westen of anderszins de negatieve aandacht zou trekken van de Afghaanse gemeenschap in het algemeen of de taliban in het bijzonder.

Verzoeker houdt verder weliswaar voor een westerse levensstijl en gedragingen te hebben aangenomen, maar concretiseert dit niet. Al zeker maakt hij niet aannemelijk dat zijn huidige levensstijl een uiting is van zijn politieke of religieuze overtuiging.

De voormelde elementen volstaan aldus ook niet opdat kan worden aangenomen dat verzoeker bij een terugkeer naar Afghanistan met een redelijke mate van waarschijnlijkheid door de traditionele Afghaanse

maatschappij en de taliban zal worden gepercipieerd als verwesterd én zal worden gevisieerd/vervolgd. Minstens concretiseert verzoeker onvoldoende waarom dit wel zo is.

4.2.18. Rekening houdend met de resultaten van het leeftijdsonderzoek, moet daarnaast worden aangenomen dat verzoeker vermoedelijk rond de negentien jaar was op het moment dat hij in juli 2021 Afghanistan verliet. Aldus kan verzoeker niet worden gevolgd als zou hij zijn *“meest vormende jaren”* buiten Afghanistan en in Europa of België hebben doorgebracht. Er kan integendeel worden aangenomen dat verzoeker voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds was gevormd naar de Afgaanse waarden en normen en hij er volop deelnam aan het maatschappelijke leven. Zo gaf verzoeker ook aan dat hij er als kind naar de madrassa ging en school liep en hij na zijn school werkte als landbouwer op de gronden van de familie (NPO, p. 3-4, 7-8). Hij slaagt er bovendien niet in om aannemelijk te maken dat hij de Afgaanse gebruiken, waarden en normen waarin hij is opgegroeid heden niet langer kent of er niet langer mee zou zijn vertrouwd. Er blijkt niet dat hij totaal zou zijn vervreemd van de Afgaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij een terugkeer, ook al zijn deze intussen aangescherpt als gevolg van de machtsvername door de taliban. Minstens concretiseert verzoeker onvoldoende waarom dit zo zou zijn. Met een loutere verwijzing naar zijn verblijf in Europa en langdurige afwezigheid uit Afghanistan, van voor de machtsvername door de taliban, toont verzoeker nog niet aan dat of waarom hij bij een terugkeer naar Afghanistan zou worden geconfronteerd met zodanig ernstige aanpassingen en moeilijkheden dat hij zijn leven aldaar niet (opnieuw) zou kunnen opnemen en dat hij er niet (meer) zou kunnen aarden. Hij toont niet aan dat hij niet meer zou kunnen meegaan in de culturele waarden en tradities van zijn land, of dat hij er zich concreet tegen verzet. Verzoeker moet redelijkerwijze in staat worden geacht op de hoogte te zijn of te worden gesteld van de actueel heersende normen en waarden in Afghanistan en deze in acht te nemen. Hij heeft er zo nog een familiaal netwerk, nu hij aangeeft dat zijn moeder en verschillende broers en zussen nog in zijn dorp wonen (NPO, p. 4-5) en hij niet concreet het motief in de bestreden beslissing betwist dat mag worden aangenomen dat ook zijn vader nog bij zijn familie in Afghanistan verblijft. Verzoeker gaf verder aan nog zeer regelmatig contact te hebben met zijn schoonbroer (NPO, p. 12). Rekening houdend met de gedane, niet-betwiste, vaststelling dat mag worden aangenomen dat zijn vader nog in zijn dorp in Afghanistan woont, komt het ook niet geloofwaardig voor dat verzoeker niet langer met zijn vader in contact zou staan. Alleszins blijkt zijn schoonbroer op zijn beurt in contact te staan met zijn vader, zodat in elk geval kan worden aangenomen dat hij nog familieleden heeft bij wie hij zich kan informeren omtrent de huidige geldende regels en normen in zijn regio van herkomst.

Door louter aan te geven dat in zijn regio in de provincie Nangarhar de (sociale) normen de afgelopen 20 jaar reeds enorm waren veranderd, toont verzoeker ook nog niet aan dat het bovenstaande anders moet worden beoordeeld. Uit de landeninformatie blijkt reeds dat er een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen mogelijk zijn. Verzoeker toont niet concreet aan dat hij niet in staat is zich te conformeren aan de geldende regels en normen zoals deze momenteel gelden in zijn regio en waarvan hij zich via zijn familiaal netwerk op de hoogte kan stellen.

4.2.19. Verzoeker citeert uitgebreid uit rechtspraak van de Raad in dossiers van minderjarigen of net meerderjarig geworden verzoekers om internationale bescherming die op jonge leeftijd Afghanistan zijn ontvlucht. Nog daargelaten het gegeven dat arresten van de Raad geen precedentwerking hebben, toont verzoeker helemaal niet aan dat zijn situatie gelijkend is aan deze in de aangehaalde arresten. Verzoeker wordt er aan herinnerd dat hij op meerderjarige leeftijd uit Afghanistan is vertrokken.

4.2.20. Verder maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in de negatieve aandacht stond van de taliban, gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn relaas. Evenmin zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van persoonlijke problemen met de taliban, zoals hierboven vastgesteld, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden gevisieerd. Uit wat voorafgaat, volgt ook reeds dat verzoeker zijn hoedanigheid van familielid van personen die voor de voormalige overheid hebben gewerkt niet aannemelijk maakt en al zeker niet dat hij om deze reden enig risico loopt. Verzoeker kan ook niet louter verwijzen naar zijn verblijf in het buitenland om aannemelijk te maken dat hij bij terugkeer naar Afghanistan volgens de visie van de taliban als ongelovige zal worden beschouwd en een gegronde vrees voor vervolging heeft.

4.2.21. Verzoeker voert nog aan dat de taliban het leren van een Westerse taal als zeer negatief beschouwen, zoals blijkt uit de landeninformatie. Hiermee toont hij evenmin aan dat hij een gegronde vrees heeft. Hij maakt allereerst niet aannemelijk dat de taliban er weet van zouden hebben dat hij een Westerse taal heeft geleerd, noch blijkt dat hij in Afghanistan nog reden of aanleiding heeft om een Westerse taal te spreken. Hij toont dit alleszins niet aan. Er wordt voorts niet betwist dat Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering, discriminatie of uitstoting. Verzoeker reikt echter in het kader van zijn beschermingsverzoek geen concrete elementen of aanwijzingen aan dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie of zijn lokale gemeenschap zou worden verstoten of dat er in zijn hoofd sprake

zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die kan worden gelijkgesteld met vervolging. Zoals reeds werd vastgesteld, blijkt uit niets dat hij bij terugkeer niet meer kan rekenen op een familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan.

4.2.22. Verzoeker maakt niet concreet aannemelijk dat hij, gelet op zijn individuele omstandigheden, dient te vrezen voor vervolging omwille van een terugkeer uit Europa en/of een (toegeschreven) verwestering of normoverschrijding.

4.2.23. De gedane vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingen-wet. Verzoeker kan niet het voordeel van de twijfel worden gegeven. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

4.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

4.3.1. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

- a) doodstraf of executie; of,*
- b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,*
- c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”*

Uit dit artikel volgt dat verzoeker, opdat hij de subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet-hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

4.3.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingen-wet, stelt de Raad vast dat verzoeker geen concrete elementen aanbrengt waaruit een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat verzoeker dergelijk risico loopt in Afghanistan.

4.3.3. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet zou beroepen op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn persoonlijke problemen met de taliban niet aannemelijk heeft gemaakt en hij geen gegronde vrees omwille van een (toegeschreven) verwestering of normoverschrijding op basis van zijn verblijf in het Westen aannemelijk maakt.

4.3.4. Artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet vormt verder de omzetting van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip “ernstige schade” in dit artikel heeft betrekking “op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet bijgevolg worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, ptn. 28 en 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, ptn. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., ptn. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, wat in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de *“Country Guidance: Afghanistan”* van EUAA van mei 2024 (p. 101: *“Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.”*).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, in casu de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban, die door de internationale gemeenschap niet worden erkend als een legitieme Afghaanse overheid, kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met verdere gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ook zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie. Tot slot heeft de Afghaanse economie in 2025 nieuwe klappen gekregen, onder meer door een aanzienlijke vermindering van Amerikaanse hulp en de massale toestroom van terugkeerders uit Pakistan en Iran (EUAA, *“Afghanistan:*

Country Focus”, januari 2026, p. 48). In april 2025 besloten de VS, voorheen de grootste donor, zo de financiering van bijna al hun humanitaire programma's stop te zetten en andere donoren volgden dit voorbeeld. Het gevolg is dat honderden gezondheidscentra zijn gesloten en dat USAID-programma's die miljoenen Afghanen ondersteunen met voedselvoorziening, spoedeisende gezondheidszorg en water, sanitaire voorzieningen en hygiëne zijn opgeschort. Daarnaast keerden in 2025 2,5 miljoen Afghanen terug vanuit Iran en Pakistan. Met als gevolg dat de reeds preciaire humanitaire situatie in Afghanistan verder onder druk wordt gezet. Het hoge aantal terugkeerders heeft onder meer de concurrentie op de arbeidsmarkt verscherpt en heeft de druk op de stedelijke huisvestingscrisis vergroot (EUAA, *“Afghanistan: Country Focus”*, januari 2026, p. 81 en 85). De meeste terugkeerders komen aan zonder bezittingen en velen hebben nooit een voet in Afghanistan gezet omdat ze al generaties lang in het buitenland wonen (EUAA, *“Afghanistan: Country Focus”*, januari 2026, p. 48). Omwille van de afwezigheid van een sociale welvaartstaat is het hebben van een sociaal netwerk bij terugkeer naar Afghanistan van vitaal belang voor de re-integratie en toegang tot werk voor terugkeerders (EUAA, *“Afghanistan: Country focus”*, januari 2026, p. 48).

Hoewel hun economisch beleid voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot een hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt geen elementen aan die tot een andersluidende conclusie kunnen leiden. De aangehaalde artikelen en rapporten werpen geen ander licht op de voormelde beoordeling.

Zo is allereerst het gegeven dat sinds de machtsovername door de taliban in augustus 2021 de inflatie in het land de hoogte is ingeschoten, niet van aard alsnog enig opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor aan te tonen.

Verzoeker kan ook niet worden bijgetreden in zijn standpunt dat de huidige situatie in Afghanistan vergelijkbaar is met de situatie in Somalië ten tijde van het arrest Sufi en Elmi van het EHRM. In tegenstelling tot de situatie in Somalië ten tijde van dit arrest is er heden in Afghanistan wel degelijk een de facto-regering aanwezig, met de facto-ministers en de facto-functionarissen (EUAA, *“Afghanistan security situation”*, augustus 2022, p. 36-43). Dat deze regering wordt geleid door de taliban doet daaraan geen afbreuk. Ook het gegeven dat de taliban de sharia hebben ingevoerd en geïmplementeerd in Afghanistan, net zoals al-Shabaab in Somalië, maakt niet dat de situatie vergelijkbaar is met deze in het arrest Sufi en Elmi. Overigens is Afghanistan niet het enige land waar de sharia werd ingevoerd. Het grootste verschil is dat de huidige humanitaire crisis in Afghanistan niet het gevolg is van willekeurige oorlogsmethoden of andere geweldshandelingen, zoals dat in het arrest Sufi en Elmi wel het geval was. Tevens wordt in het arrest Sufi en Elmi nergens verwezen naar enige internationale sanctie of de gevolgen ervan. Een ander groot verschil met de situatie die in het arrest Sufi en Elmi werd besproken, is dat al-Shabaab internationale hulporganisaties toegang weigerde tot de Somalische gebieden onder zijn controle. Er is in de beschikbare landeninformatie evenwel geen enkele ernstige aanwijzing die erop duidt dat de taliban heden IGO's of NGO's op systematische wijze de toegang tot Afghanistan weigeren. Integendeel is humanitaire bijstand, hetzij beperkt, blijven doorlopen, ook na de machtsovername en hebben de taliban zelf een oproep om internationale hulp gelanceerd.

De Raad is nog van oordeel dat de redenen waarom internationale sancties en economische maatregelen worden getroffen tegen de taliban een onvoldoende aanknopingspunt vormen om te kunnen stellen dat het risico om bij terugkeer terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting voortvloeit uit een opzettelijk handelen of nalaten vanwege de taliban dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan dat verzoeker in casu persoonlijk wordt geviséerd. De Raad herinnert eraan dat de gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. Ook de omstandigheid dat de taliban niet internationaal worden erkend, houdt niet in dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet van toepassing is.

Verzoeker wijst ten slotte op de oorlog tussen de VS en Iran sinds 28 februari 2026 die de humanitaire situatie in Afghanistan nog doet verergeren en die een toenemende toestroom van terugkeerders op gang

heeft gebracht. Hiermee vermag hij echter andermaal nog niet aan te tonen dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïdoleerd of dat hij behoort tot een groep van geïdoleerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

4.3.5. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geïdoleerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd in vergelijking met de periode voordien, die werd gekenmerkt door een gewapende strijd tussen de toenmalige overheid en de taliban. Het einde van deze strijd ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog interne gewapende confrontaties in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en verzetsgroepen, zoals het '*National Resistance Front*' (hierna: het NRF) en het '*Afghanistan Freedom Front*' en anderzijds tussen de taliban en ISKP. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij er ook sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, (vermeende) tegenstanders, activisten, journalisten en aanhangers van ISKP. Daarnaast hebben er gewapende confrontaties plaats tussen Afghanistan en Pakistan, voornamelijk langs grensgebieden.

Sinds de machtsvername door de taliban zijn het niveau van willekeurig geweld en het aantal burgerslachtoffers in Afghanistan significant gedaald. Het lagere niveau van willekeurig geweld dat zich doorzette in 2022 werd bevestigd door een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten in 2023, 2024 en 2025.

Uit de meest recente "*Afghanistan – Country Focus*" van EUAA van januari 2026 blijkt dat de daling van het geweldsniveau in Afghanistan zich ook in 2025 heeft doorgezet. Zowel het aantal geweldsincidenten als het aantal burgerslachtoffers is in 2025 verder gedaald in vergelijking met de voorgaande periode. Het aantal incidenten van "*violence against civilians*" wordt bovendien grotendeels toegeschreven aan de de facto-autoriteiten, waarbij het gaat om arrestaties, het gebruik van excessief geweld, onder andere bij het bestrijden van criminaliteit, maar ook gevallen waarin de naleving van de sharia wordt afgedwongen, het viseren van medewerkers van de voormalige Afghaanse overheid en hun familieleden en van leden van verzetsgroepen. De provincie Paktika kende in de periode van 1 oktober 2024 tot 30 november 2025 het hoogste aantal burgerslachtoffers (67), gevolgd door Kandahar (48) en Badakhshan (37).

In 2025 vormden het NRF en andere verzetsgroepen geen significante bedreiging voor de territoriale controle van de de facto-talibanautoriteiten. Het merendeel van de aanvallen van verzetsgroepen, in de vorm van "*battles*" en "*explosions/remote violence*", vond plaats in de provincies Kabul, Kunduz en Herat. Hoewel deze aanvallen zijn gericht tegen de de facto-veiligheidstroepen, blijkt tevens dat burgers hiervan het slachtoffer kunnen zijn. Het aantal burgerslachtoffers blijft evenwel beperkt. Hieruit kan worden besloten dat de Afghaanse verzetsgroepen op beperkte schaal blijven doorgaan met doelgerichte aanvallen op de de facto-autoriteiten, maar dat er in 2025 geen sprake was van een significante toename van deze aanvallen en/of het aantal burgerslachtoffer ten gevolge van deze aanvallen.

ISKP daarentegen viseert zowel de de facto-autoriteiten, als burgerdoelwitten, zoals religieuze minderheden of bepaalde profielen. ISKP gebruikt tactieken zoals zelfmoordaanslagen, berm bommen, magnetische bommen en 'targeted killings'. Na gerichte acties door de taliban wordt de operationele capaciteit van ISKP als beperkter beschouwd en is er een significante daling van het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen. In 2025 vormde ISKP evenmin een significante bedreiging voor de territoriale controle van de de facto-talibanautoriteiten. Hoewel veel van de acties en aanslagen door ISKP gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke 'collateral damage' onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is (EUAA, "Afghanistan - Country Focus", januari 2026, p. 58-60).

In 2025 vonden er confrontaties plaats tussen de de facto-autoriteiten en de Pakistaanse veiligheidsdiensten, die stellen dat zij hierbij de zogenaamde 'Pakistaanse taliban' ('Tehreek-e-Taliban' of TTP) viseren. Zij beschuldigen de taliban ervan dat zij de TTP een onderdak bieden. Hierbij voert het Pakistaanse leger ook luchtaanvallen uit. De confrontaties vonden voornamelijk plaats langs de grens tussen Pakistan en Afghanistan. Ook de meeste luchtaanvallen vonden daar plaats, al vond er ook een luchtaanval op Kabul-stad plaats. De de facto-talibanautoriteiten hebben deze Pakistaanse aanvallen proberen te beantwoorden met vergeldingsacties gericht tegen Pakistaanse grensposten. De meest getroffen gebieden zijn de grensdistricten van de provincies Nangarhar, Kunar en Khost. Tijdens deze confrontaties met het Pakistaanse leger, en bij luchtaanvallen van deze laatste, vielen in de grensregio's tientallen burgerslachtoffers. Hoewel bij de Pakistaanse aanvallen ook burgerslachtoffers vielen, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat de Pakistaanse veiligheidsdiensten Afghaanse burgers als doelwit hadden. Volgens VN-gegevens veroorzaakten gevechten tussen de Afghaanse de facto-autoriteiten en Pakistaanse veiligheidsstroepen minstens 503 burgerslachtoffers in de periode van 10 tot 17 oktober 2025, waaronder 50 doden en 453 gewonden, voornamelijk door luchtbombardementen en grensoverschrijdende beschietingen. UNAMA registreerde voorlopig alleen al in het district Spin Boldak 17 burgerdoden en 346 gewonden. Volgens UCDP veroorzaakten incidenten waarbij Pakistan was betrokken in de referentieperiode van 1 oktober 2024 tot 30 november 2025 37 burgerdoden, waarvan 32 doden in Spin Boldak (provincie Kandahar).

Voorts blijkt dat deze Pakistaanse aanvallen zich voornamelijk concentreerden in oktober 2025 en dat er op 19 oktober 2025 een tijdelijk staakt-het-vuren werd afgesloten, hoewel er nadien nog sporadisch luchtaanvallen en gevechten in de grensgebieden tussen beide landen voorkwamen. Van grootschalige en langdurige gevechten met willekeurig geweld tegen burgers is bijgevolg geen sprake (EUAA, "Afghanistan - Country Focus", januari 2026, p. 60-63).

De daling van het geweld heeft onder meer als gevolg dat de wegen significant veiliger zijn, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen. Na de machtsovername en het einde van het conflict is ontheemding ten gevolge van conflict of geweld vrijwel volledig gestopt. De ontheemding die momenteel nog plaatsvindt, is voornamelijk het gevolg van natuurrampen. Ten gevolge van incidenten met het Pakistaanse leger raakten in 2025 in een aantal grensdistricten van de provincies Nangarhar en Kunar ongeveer 7.500 personen ontheemd; in het district Spin Boldak (Kandahar) zouden 20.000 families zijn ontheemd als gevolg van Pakistaanse luchtaanvallen (EUAA, "Afghanistan - Country Focus", januari 2026, p. 71). In 2025 is het aantal terugkeerders uit Pakistan en Iran sterk toegenomen (EUAA, "Afghanistan - Country Focus", januari 2026, p. 46).

Op basis van de aangehaalde rapporten blijkt niet dat er in Afghanistan heden sprake is van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de "Country Guidance Afghanistan" van mei 2024 en is gelet op de informatie opgenomen in de EUAA "Afghanistan - Country Focus" van januari 2026 nog steeds actueel.

Verzoeker brengt ook geen informatie bij die een ander licht kan werpen op de voorgaande analyse en de geactualiseerde landeninformatie, zoals aangebracht door de commissaris-generaal in zijn op 9 maart 2026 neergelegde aanvullende nota.

Verzoeker wijst in zijn aanvullende nota's weliswaar op de (hernieuwde) bombardementen die Pakistan sinds 21 februari 2026 uitvoert op Afghanistan. Hij voegt een artikel uit de media over een luchtaanval van Pakistan op Kaboel waarbij een afkickcentrum, dat een voormalige basis van de VS zou zijn geweest, werd geraakt en waarin gewag wordt gemaakt van tientallen, en mogelijk veel meer, doden. Volgens het artikel gaf Pakistan aan dat het doelwit een munitiedepot was. Dit artikel gaat verder in op de open oorlog die Pakistan in februari 2026 heeft aangekondigd en die werd gevolgd door tientallen luchtaanvallen op de twee grootste Afghaanse steden en in de grensgebieden. Hiermee blijkt echter nog geen fundamenteel andere situatie dan deze die

hierboven wordt beschreven, waarbij het geweld zich vooral concentreert in de grensgebieden en occasioneel ook doelwitten in de grotere steden worden aangevallen. Er kan op basis van de voorliggende landeninformatie niet alsnog worden vastgesteld dat de Pakistaanse autoriteiten als dusdanig de burgerbevolking viseren, al wordt niet ontkend dat ook burgerslachtoffers vallen, of dat sprake is van grootschalige en langdurige gevechten met willekeurig geweld tegen burgers.

Er blijkt verder niet dat het district Pachiragam in de provincie Nangarhar, waarvan verzoeker afkomstig is, specifiek wordt geviserd of zwaar wordt getroffen door de grensoverschrijdende incidenten met Pakistan, waaronder luchtbombardementen. Noch de EUAA *"Afghanistan - Country Focus"* van januari 2026 noch enig door verzoeker aangebracht stuk bevat namelijk informatie over militaire incidenten of luchtbombardementen die specifiek in dit district hebben plaatsgevonden.

Er dient nog te worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen.

4.3.5. De Raad besluit dat verzoeker niet aantoont dat er in zijn geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

4.4. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en dat hij evenmin in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van deze wet.

4.5. Gelet op de voorgaande bespreking toont verzoeker geen schending aan van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag of van de artikelen 48/3, 48/4 en 48/6 van de Vreemdelingenwet.

Een schending van artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet blijkt evenmin. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in deze wetsbepaling, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht in casu bereikt. In het licht van de in de bestreden beslissing gedane concrete vaststellingen die nauwgezet ingaan op verzoekers verklaringen en de gekende gegevens en stukken, kan hij ook niet in alle ernst voorhouden als zou de commissaris-generaal zich hebben beperkt tot een zeer summiere en niet grondige motivering over de redenen waarom zijn relaas als ongeloofwaardig moet worden beschouwd.

Ook een schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel of het redelijkheids-beginsel blijkt niet. Verweerder is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens en hij steunde zijn beslissing op pertinente en draagkrachtige motieven. Ook moet worden aangenomen dat verweerder zorgvuldig is tewerk gegaan. Zo blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker werd gehoord op het CGVS. Tijdens dit persoonlijk gehoor kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. Verweerder heeft zich voor het nemen van zijn beslissing verder gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Verweerder heeft het beschermingsverzoek van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak.

Waar verzoeker nog wijst op een schending van artikel 3 van het EVRM bij terugkeer naar Afghanistan en op een onmogelijkheid in de praktijk van zowel een gedwongen als een vrijwillige terugkeer naar het land, moet verder wordt beklemtoond dat in casu het onderzoek wordt beperkt tot de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad doet in het kader van het beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal geen uitspraak over een terugkeer- of verwijderingsmaatregel. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM is niet aan de orde.

Waar verzoeker doorheen zijn verzoekschrift verwijst naar arresten van de Raad, kan het ten slotte volstaan op te merken dat de precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgische recht. De Raad benadrukt nog dat elk verzoek om internationale bescherming individueel en op zijn eigen merites moet worden onderzocht.

Het aangevoerde middel is ongegrond.

4.6. Waar verzoeker uiterst ondergeschikt vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal te vernietigen om de redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig mei tweeduizend zesentwintig door:

I. CORNELIS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

T. LEYSEN, griffier

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS